ČESKÁ REPUBLIKA

# ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **M. Q. N.**, zast. Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem, se sídlem Stodolní 834/7, Ostrava, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 4. 2022, č. j. MV-62539-4/SO-2022, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 8. 2023, č. j. 22 A 41/2022-42, ve znění opravného usnesení téhož soudu ze dne 19. 10. 2023, č. j. 22 A 41/2022-55,

takto:

**I.** Kasační stížnost **se zamítá.**

**II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

## Odůvodnění:

### I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně), ze dne 28. 1. 2022, č. j. OAM-9677-11/PP-2021. Tímto rozhodnutím byla dle § 87e odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu, neboť žalobce k žádosti nepředložil náležitosti uvedené v § 87b odst. 3 téhož zákona. Zároveň byla žalobci dle § 87e odst. 4 téhož zákona stanovena lhůta 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k vycestování z území České republiky.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu, kterou krajský soud nadepsaným rozsudkem zamítl. Konstatoval, že podání žádosti o pobytové oprávnění je výlučným

dispozitivním úkonem cizince, který také v žádosti určuje druh pobytového oprávnění, jehož se domáhá, což představuje zásadní obsah žádosti. Správní orgány nemohou do tohoto dispozitivního jednání účastníka řízení jakkoliv zasahovat a jím podanou žádost měnit. Žalobce byl povinen předložit veškeré požadované přílohy žádosti ze své iniciativy.

[3] Žalobce nedoložil všechny potřebné doklady k vyhovění jeho žádosti o přechodný pobyt. Doložil pouze rodný list své nezletilé dcery, která má na území České republiky trvalý pobyt a je státní příslušnicí Vietnamské socialistické republiky. Nezletilá dcera není občankou Evropské unie, a proto nebylo možno žádosti žalobce, kterou podal z důvodu, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, vyhovět. Správní orgán I. stupně žalobce řádně vyzval k doložení dokladu prokazujícího, že je rodinným příslušníkem občana EU, a současně ho poučil o následcích nevyhovění této výzvě. Žalobce k této výzvě předložil opět pouze rodný list dcery.

[4] Správní orgán I. stupně nepochybil, pokud se k otázce přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života nevyjádřil, neboť žalobce tuto námitku uplatnil až během odvolacího řízení. Žalovaná se k otázce přiměřenosti stručně vyjádřila, když dospěla k závěru, že dopady napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce nejsou v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Žalobce se přitom omezil pouze na obecná tvrzení, v čem spatřuje nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života. Žalobci není napadeným rozhodnutím zakázán pobyt na území České republiky, přičemž je oprávněn požádat o vydání jiného druhu pobytového oprávnění a nadále být ve styku s rodinou. Napadené rozhodnutí není nepřiměřené jeho dopadům do soukromého a rodinného života žalobce.

## II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Stěžovatel je přesvědčen, že lze jeho žádosti o povolení k přechodnému pobytu vyhovět podle § 87b zákona o pobytu cizinců za současného prominutí podmínek uvedených v § 87b odst. 3 téhož zákona z důvodů hodných zvláštního zřetele s ohledem na nepřiměřenost takového rozhodnutí ve smyslu § 174a uvedeného zákona do soukromého a rodinného života stěžovatele a s ohledem na nejlepší zájem stěžovatelovy nezletilé dcery.

[6] Krajský soud se nezabýval intenzitou nepřiměřeného zásahu rozhodnutí žalovaného do soukromého a rodinného života stěžovatele, přičemž se spokojil s povrchním a obecným hodnocením správních orgánů. V této souvislosti nesprávně posoudil projednávanou právní otázku, zejména nejlepší zájem nezletilého dítěte na řádné, stálé péči a adekvátní výživě obou rodičů ve vztahu k jinak nucenému vycestování stěžovatele. Krajský soud podmínky přiměřenosti hodnotil svévolně, ryze účelově a obecně, což odporuje skutečnému záměru § 174a zákona o pobytu cizinců. Krajský soud se řádně nevypořádal se všemi skutečnostmi, které jsou jednak součástí správního spisu, a jednak vyšly najevo v rámci řízení před soudem.

[7] Stěžovatel podal žádost o přechodný pobyt za účelem sloučení rodiny zejména s nezletilou dcerou. Pokud žadatel podal tuto žádost na nesprávném tiskopise, měl být správním orgánem na tuto skutečnost upozorněn a řádně poučen. Žádost je potřeba

vykládat dle jejího obsahu, nikoliv formy. Závěr soudu, že podání žádosti je výlučným dispozitivním úkonem cizince, který v žádosti určuje druh pobytového oprávnění, jehož se domáhá, a správní orgány ji nemohou měnit, je alibistický a v rozporu s poučovací povinností správních orgánů. Správnímu orgánu muselo být zřejmé, že žadatel nemůže naplnit zákonné požadavky § 87b odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Pokud byla tato žádost bez řádného poučení správním orgánem přijata, bylo namístě posoudit tuto žádost jako žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu za účelem sloučení rodiny a posoudit dopady negativního rozhodnutí z hlediska přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života stěžovatele. Stěžovatel nebyl schopen sám typ žádosti vyhodnotit.

[8] Krajský soud bagatelizuje význam ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, když považuje tvrzení žalobce o tom, že má na území České republiky nezletilou dceru, o kterou pečuje, ve vztahu k projednávané věci za irelevantní. Krajský soud hodnotil žádost stěžovatele čistě formálně, kdy striktně zkoumal pouze splnění podmínek pro vyhovění žádosti podle § 87b odst. 3 zákona o pobytu cizinců, aniž by posuzoval přiměřenost dopadů negativního rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Tímto postupem dochází k odepření práv nezletilé dceři stěžovatele na soužití s ním a k nepřiměřenému zásahu do jejich rodinného života. Stěžovatel řádně doložil, že splňuje podmínky pro udělení pobytového oprávnění za účelem sloučení rodiny na území, ačkoliv podle dikce jiného ustanovení. Krajský soud nesprávně vyhodnotil nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného života stěžovatele, respektive jeho námitky v tomto směru ignoroval.

[9] Stěžovatel dále poukazuje na vadu rozhodnutí krajského soudu spočívající v uvedení chybného data vydání rozsudku, a to 24. 8. 2022. Tato vada má za následek zmatečnost a nezákonnost rozhodnutí. Pokud bylo rozhodnutí vydáno až dne 24. 8. 2023, řízení vykazovalo značné průtahy, čímž bylo neoprávněně zasaženo do práva stěžovatele na spravedlivý proces, neboť tím došlo k porušení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[10] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že se ztotožňuje se závěry krajského soudu uvedenými v napadeném rozsudku. Stěžovatel neprokázal ani netvrdil, že by byl rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Nelze na něj proto jako na rodinného příslušníka nahlížet. Nesprávné datum na rozsudku krajského soudu je administrativní pochybení, které nezakládá nezákonnost tohoto rozsudku.

## III. Posouzení kasační stížnosti

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Podle § 87b odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců *k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je žadatel povinen předložit doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie.*

[14] Podle § 87e odst. 1 písm. a) téhož zákona *ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie nebo nepředloží náležitosti uvedené v § 87b odst. 3.*

[15] Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelem, že mu ze strany správního orgánu při podání žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu nebylo poskytnuto řádné poučení a žádost nebyla posouzena podle skutečného obsahu. Jakkoliv správní řád ukládá správnímu orgánu povinnost posuzovat podání podle jeho obsahu, je třeba připomenout, že smyslem § 37 odst. 1 *„je přinutit správní orgány k tomu, aby podání účastníků nehodnotily jen podle formálních kritérií nebo formálního označení, ale aby zkoumaly skutečný obsah podání, tj. co účastník řízení požaduje. Povinnost správního orgánu hodnotit podání podle jeho obsahu však rozhodně neznamená, že by správní orgán měl oprávnění nebo dokonce povinnost bez dalšího podsouvat účastníkovi řízení tvrzení, námitky, návrhy nebo argumenty, které jeho podání vůbec neobsahuje. Správní orgán není oprávněn domýšlet, co účastník asi chtěl nebo mohl chtít učinit. Právě naopak, účastník řízení musí ve svém podání co nejjednoznačněji vyjádřit, čeho se domáhá; vyvstanou-li správnímu orgánu pochybnosti o obsahu nebo účelu podání, musí podatele vyzvat k odstranění vad podání“* (např. rozsudky NSS ze dne 27. listopadu 2013, č. j. 4 As 141/2013-28, a ze dne 30. 8. 2017, č. j. 6 Azs 216/2017-32). Obdobně se Nejvyšší správní soud vyjádřil ve vztahu k poučovací povinnosti ve svém rozsudku ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 1/2010-76, kde uvedl, že *„poučovací povinnost správních orgánů v řízení, která vedou, je obecně zaměřena na poučení o procesních právech a povinnostech (§ 4 odst. 2 správního řádu z roku 2004). Do poučovací povinnosti však již nepatří návod, co by účastník řízení měl nebo mohl činit, aby dosáhl žádaného výsledku.“*

[16] Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu se vyvinula v obecný závěr, že v řízení o žádosti leží primární povinnost jednat aktivně na žadateli, nikoliv na správním orgánu, a to i ve vztahu k pobytovým věcem cizinců (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 11. 2015, čj. 3 Azs 162/2015-43, ze dne 29. 8. 2016, čj. 7 Azs 99/2016-36 a ze dne 15. 11. 2017, čj. 8 Azs 111/2017-36). Je především na žadateli, aby shromáždil a předložil správnímu orgánu I. stupně potřebné podklady pro rozhodnutí. Jestliže tak neučiní, svědčí to o jeho nečinnosti či neochotě poskytnout správnímu orgánu I. stupně součinnost (např. rozsudky NSS ze dne 22. 11. 2018, čj. 7 Azs 371/2018-29, ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008-115, ze dne 15. 5. 2019, čj. 8 Azs 249/2018-57).

[17] Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelem předestřený výklad poučovací povinnosti je příliš extenzivní a odporuje výše uvedené ustálené judikatuře zdejšího soudu. Nelze tak stěžovateli přisvědčit, že by správní orgán byl povinen stěžovatele upozornit na skutečnost, že k podání žádosti využil nesprávný tiskopis. Tento požadavek jde nad rámec poučovací povinnosti, kterou jsou správní orgány povinny dotčeným osobám poskytovat. Po správním orgánu nelze spravedlivě požadovat, aby žádost hodnotil bezprostředně při jejím podání. Zároveň není úkolem správních orgánů, aby předvídaly, o jaký typ pobytového oprávnění měl v úmyslu stěžovatel žádat, když z obsahového posouzení žádosti bylo zjevné, že stěžovatel žádá právě o udělení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie. Naopak je to právě stěžovatel, který je povinen uvést

rozhodné skutečnosti a doložit veškeré potřebné náležitosti, aby jeho žádosti mohlo být vyhověno.

[18] Na základě výše uvedeného nelze souhlasit ani s tvrzením stěžovatele, že správnímu orgánu muselo být zřejmé, že žadatel nemůže naplnit zákonné požadavky § 87b odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel k žádosti předložil veškeré náležitosti předpokládané zákonem pro vyhovění této žádosti vyjma dokladu prokazujícího, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Správní orgán I. stupně při posuzování žádosti zjistil, že žádost trpí vadami spočívajícími v tom, že k ní není přiložen tento doklad. Stěžovatele proto dne 3. 8. 2021 řádně vyzval k předložení dokladu prokazujícího, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Uvedl, že z tiskopisu žádosti není zřejmé, který občan Evropské unie je jeho rodinným příslušníkem, a proto je nutné tuto osobu označit a doložit příbuzenský vztah k občanu Evropské unie. Zároveň stěžovateli stanovil k odstranění vad žádosti přiměřenou lhůtu a řádně ho poučil o následcích nevyhovění výzvě. Stěžovatel k odpovědi na tuto výzvu předložil opět pouze rodný list své nezletilé dcery, která je občankou Vietnamské socialistické republiky, kopii pasu dcery a matky jeho dcery a kopii povolení k trvalému pobytu dcery a matky jeho dcery. Stěžovatel přitom v odpovědi netvrdil, že není rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a že takové potvrzení tudíž nemůže doložit. Žádný ze stěžovatelem předložených dokumentů neprokazoval, že stěžovatel je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. I přes výzvu k odstranění vad podání a řádné poučení správním orgánem I. stupně o následcích jejich neodstranění stěžovatel náležitosti stanovené zákonem k žádosti o povolení k přechodnému pobytu nepředložil. Správní orgán I. stupně proto nepochybil, když jeho žádost o přechodný pobyt zamítl.

[19] Krajský soud správně konstatoval, že je to právě stěžovatel, který určuje v žádosti druh pobytového oprávnění, o které žádá, a správní orgány samy nemohou jeho žádost měnit. Zcela příhodně přitom odkázal na rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38, ve kterém zdejší soud dospěl ke stejnému názoru. S ohledem na výše uvedené, nelze shledat závěr krajského soudu za rozporný s povinností správních orgánů poučit dotčené osoby o jejich právech a povinnostech.

[20] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitkám stěžovatele stran nesprávného posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu do jeho soukromého a rodinného života. Stěžovatel krajskému soudu vyčítá, že aproboval argumentaci správních orgánů a pominul nejlepší zájem nezletilého dítěte ve vztahu k nucenému vycestování stěžovatele. K tomu Nejvyšší správní soud předně uvádí, že rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu nepředstavuje tak závažný zásah do práv jednotlivce jako například rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto se na hodnocení dopadů takového rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení (srov. rozsudky NSS ze dne 9. 11. 2011, čj. 9 As 71/2010-112, ze dne 25. 8. 2015, čj. 6 Azs 96/2015-30, a ze dne 21. 1. 2022, čj. 3 Azs 206/2020-81). Nejvyšší správní soud poznamenává, že stěžovatel otázku nejlepšího zájmu nezletilého dítěte ve vztahu ke svému nucenému vycestování neuplatnil v řízení před krajským soudem, ačkoliv mu v tom nic nebránilo. V řízení před krajským soudem spojoval nepřiměřenost pouze se zamítnutím žádosti o povolení k přechodnému pobytu, aniž by

současně namítal i povinnost nuceného vycestování. Takový důvod kasační stížnosti je dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustný, a Nejvyšší správní soud se jím proto nemohl zabývat.

[21] Krajskému soudu je třeba dát za pravdu v tom, že stěžovatelova námitka ohledně narušení rodinného a soukromého života byla formulována obecně. Zde je třeba připomenout, že je výhradně na cizinci, aby v řízení tvrdil své osobní či rodinné vazby, které mohou být rozhodnutím dotčeny, neboť se jedná o jeho intimní sféru. Pokud tak neučiní, správní orgány vycházejí z podkladů obsažených ve správním spisu (např. rozsudky NSS ze dne 18. 1. 2017, čj. 3 Azs 84/2016-39, a ze dne 16. 10. 2017, čj. 6 Azs 302/2017-27). Rozsah posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí se v případě, kdy tato povinnost není určená přímo zákonem, odvíjí především od tvrzení cizince (např. rozsudek NSS ze dne 23. 7. 2020, čj. 2 Azs 144/2020-33). Stěžovatel ve vztahu k posouzení přiměřenosti v žalobě pouze uvedl, že má na území České republiky pevné vztahy, podniká zde a má zde nezletilou dceru. Krajský soud k nepřiměřenosti tohoto zásahu konstatoval, že k zásahu do práv stěžovatele dojde nevydáním povolení k přechodnému pobytu pouze minimálně, jelikož stěžovatel není dosud držitelem oprávnění k pobytu. Napadeným rozhodnutím není stěžovateli zakázán pobyt na území České republiky, přičemž je stěžovatel oprávněn požádat o vydání jiného druhu pobytového oprávnění. Nelze tak souhlasit s tvrzením stěžovatele, že krajský soud podmínky přiměřenosti hodnotil svévolně, ryze účelově a obecně. Na základě výše uvedených judikaturních východisek dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že posouzení přiměřenosti dopadů zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života ze strany krajského soudu bylo dostatečné.

[22] Krajský soud nepochybil, pokud uvedl, že tvrzení stěžovatele stran péče o jeho nezletilou dceru je ve vztahu k nepředložení náležitostí předpokládaných zákonem k vydání povolení k přechodnému pobytu irelevantní. Stěžovatel v řízení před správními orgány ani před krajským soudem nepředložil doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Ostatně stěžovatel sám opakovaně uvedl, že není rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a danou skutečnost proto není schopen doložit. Vzhledem k tomu, že nesplnění této podmínky je neodstranitelnou překážkou pro vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87b zákona o pobytu cizinců, Nejvyšší správní soud ve shodě se závěry krajského soudu nepřisvědčil námitce stěžovatele, že správní orgány měly jeho žádosti podle tohoto ustanovení vyhovět. Na těchto závěrech nemůže nic změnit ani čestné prohlášení matky stěžovatelovy nezletilé dcery ohledně prokázání jeho péče o nezletilou dceru.

[23] Nejvyšší správní soud zároveň nerozporuje, že by stěžovatel dle svého tvrzení mohl splňovat podmínky pro udělení pobytového oprávnění za účelem sloučení rodiny na území České republiky podle jiného ustanovení zákona o pobytu cizinců. Uvedené tvrzení však nemůže nic změnit na výše uvedených závěrech, že stěžovatel řádně nedoložil splnění podmínek předpokládaných zákonem o pobytu cizinců pro vydání jím požadovaného povolení k přechodnému pobytu.

[24] Nejvyšší správní soud v této souvislosti uzavírá, že s ohledem na zjištěné okolnosti posuzované věci krajský soud dospěl ke správnému závěru, že napadeným rozhodnutím nebylo nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života stěžovatele. Stěžovatel

v době podání žádosti nebyl držitelem předmětného pobytového oprávnění, a jeho dosavadní situace se tak zamítnutím žádosti o povolení k přechodnému pobytu nijak nezměnila. Stěžovateli nic nebrání požádat o jiné pobytové oprávnění za účelem výchovy své nezletilé dcery. Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem neshledal okolnosti, pro které by bylo možné považovat zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života stěžovatele za nepřiměřené. Ačkoliv má Nejvyšší správní soud pro situaci stěžovatele pochopení, zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele nedosahuje takové intenzity, která by ospravedlňovala prominutí splnění podmínek uvedených v § 87b zákona o pobytu cizinců s ohledem na nepřiměřenost takového zásahu do soukromého a rodinného života.

[25] K námitce stěžovatele stran uvedení nesprávného data vydání rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud uvádí, že se jedná o zjevnou písařskou chybu, kdy byl nedopatřením v datu ponechán předchozí kalendářní rok. Krajský soud datum vydání rozsudku opravil opravným usnesením ze dne 19. 10. 2023, č. j. 22 A 41/2022-55, na správné datum 24. 8. 2023. Tato zřejmá nesprávnost, která byla krajským soudem opravena, však nezpůsobuje zmatečnost ani jinou vadu řízení či nezákonnost rozhodnutí krajského soudu.

[26] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatele ohledně průtahů v řízení před krajským soudem. Jak vyplývá z předloženého spisového materiálu, žaloba byla stěžovatelem podána dne 31. 5. 2022. Soud se věcí po jejím obdržení řádně zabýval a činil postupně v přiměřené době všechny nezbytné procesní úkony, jejichž vykonání bylo ve věci zapotřebí tak, aby věc mohl projednat a rozhodnout. Věc byla připravena k rozhodnutí dne 3. 10. 2022 a dne 24. 8. 2023 vydal krajský soud rozsudek ve věci samé. O žalobě stěžovatele bylo rozhodnuto v souladu s § 56 odst. 1 s. ř. s., podle kterého je soud povinen zásadně projednávat a rozhodovat věci v pořadí, v jakém mu došly, s výjimkou věcí, pro něž je stanoven přednostní režim. Daná věc měla sice přednostní režim, jelikož se jednalo o žalobu proti rozhodnutí o povinnosti opustit území. Zákon však stanoví přednostní režim vyřízení u množství agend, u nichž musí soud rovněž ctít pořadí, v němž napadly. Současně nemůže soud zcela upozadit běžnou agendu nepřednostních věcí, v nichž je rovněž povinen činit úkony a rozhodovat souběžně s věcmi přednostními. Z hlediska požadavků spravedlivého procesu je důležité, aby doba řízení nebyla nepřiměřeně dlouhá. Nejvyšší správní soud s ohledem na postup soudu v řízení a s přihlédnutím ke své konstantní judikatuře dospěl k závěru, že krajský soud se ve věci nedopustil průtahů, které by mohly porušit práva stěžovatele (srov. usnesení NSS ze dne 13. 3. 2018, č. j. Aprk 3/2018-19 a ze dne 1. 3. 2022, č. j. Aprn 5/2022-16). Do práva stěžovatele na spravedlivý proces tak nebylo zasaženo.

[27] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud posoudil věc správně, a napadený rozsudek proto nelze pokládat za nezákonný.

## IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[28] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[29] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšné žalované pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů její běžné úřední činnosti.

**Poučení:** Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2023

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu